

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 18.

Ἀθήναι, 11 Ἰουλίου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνός

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

Δὲν ἔχομε πᾶμε πουθενά. Εἶπες πῶς ἔκου-
ράσθηκες;

- Ἐκουράσθηκα.
- Ἐπάγωσαν τὰ πόδια σου;
- Ἐπάγωσαν.
- Στάσου. Ἔτσι. Ἐλα ἐδῶ. Κουκου-
λώσου. Μαζέψου κοντά μου, πρὸ κοντά. Αἶ,
Αἶ, εἶνε τώρα πρὸ ζεστά;
- Ὅχι, μαμά, κρυόνω. . .

Γ'.

Μέσα

- Γιάννη! — Κοιμᾶσαι, Γιάννη; . .
- Τί προστάζετε;
- Κοιμᾶσαι; σ' ἐρωτῶ.
- Δὲν κοιμοῦμαι.
- Κ' ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι. Ἀπὸ τὸν ἄνε-
μον, φαίνεται, ποῦ βογγᾶ στὴν καπνοδόχο.
Ἄκουσ πῶς βογγᾶ;
- Ἄκουω.
- Δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη τίποτε νὰ μὴ
βογγᾶ;
- Φαίνεται πῶς δὲ μπορεῖ νὰ γείνη τί-
ποτε.
- Δὲν πᾶς νὰ κυττάξης τὸ ἀνεμιστήρι;
- Τὸ ἀνεμιστήρι εἶνε κλειστό.
- Ἴσως ἂν τὸ ἀνοιγες νὰ ἦτον καλλίτερα.
- Χειρότερα.
- Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ἔτσι ἐγὼ ποτὲ δὲν
θὰ κοιμηθῶ. Γιατί δὲ μιλεῖς, Γιάννη;
- Ἄμ' τί νὰ πῶ;
- Μὰ μὴ χασμουριέσαι, καυμένη, ἔτσι δά!
Ζηλεύω σοῦ σὲ βλέπω, ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ
κοιμηθῶ καὶ σὺ χασμουριέσαι. . . Ἄρχισε πάλι
τὸ βογγητό. . . Αὐτὸς ὁ ἄνεμος μὲ φρενιάζει.
Τί διάβολο ἤθελα νὰ πέσω τόσο νωρίς. Δόσε
μου τὸ βιβλίο. Δὲν θὰ σβύσω τὸ κερί, καὶ
ἂν μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος — ἔμπα σιγά-σιγά καὶ
σβύσει το. . . Τὰ μάτια σου τέσσερα ὅμως
νὰ μὴ μὲ ξυπνήσης. . .

Δ'.

Ἐξω

- Μαμά, γιατί μᾶς ἐδιωξαν;
- Γιατί δὲν ἐπληρώσαμε, παιδί μου.
- Πῶς ἐφώναζε. . . θὰ σᾶς βγάλω, λέει,
στὸ δρόμο. Καὶ μᾶς ἐβγαλε.
- Ναί.
- Μαμά, γιατί νὰ μὴν ἔχῃς χρήματα;
- Μήπως εἶνε τόσο λίγα τὰ χρήματα ποῦ δὲν
φθάνουν γιὰ ὅλους;
- Δὲν φθάνουν γιὰ ὅλους, παιδάκι μου.
- Κι' ἄμὲ χωρὶς χρήματα τάχα μπορεῖ
κανεὶς. . .
- Δὲ μπορεῖ.
- Ἀμέ, ἐμεῖς πῶς μπορούμε;
- Νά, ἔτσι. Κάθισε ἤσυχα.
- Κρυόνω.
- Ὄταν ὁμιλῆς — παγώνεις περισσότερο. . .

- Καὶ γιατί ἄλλοι ἔχουν χρήματα;
- Κάθισε, σοῦ λέγω. . .
- Μαμά, αὐτὸ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πέφτει;
- Ποιό;
- Τὸ χιόνι. Νά, κύτταξε πῶς στριφο-
γυρίζει κοντὰ στὸ φανάρι ὅλο ἀπὸ ψηλά. Ἀπὸ
τὸν οὐρανὸ πέφτει;
- Ἀπὸ τὸν οὐρανό.
- Ὄστε κ' ἐκεῖ εἶνε κρύο. . . Μαμά, εἶνε
ζωντανὸ τὸ χιόνι;
- Ὅχι.
- Μὰ, γιατί στριφογυρίζει; Νά, κύτταξ'
ἐκεῖ, θαρρεῖς πῶς κάποιος κουνεῖ τὲς φτεροῦ-
γές του γλήγορα-γλήγορα.
- Μὴ ξεσκεπάζουσαι. Κ' ἔτσι εἶσαι οχεδὸν
γυμνή. Πᾶμε τώρα. . .
- Ἀλήθεια, πῶς κουνεῖ τὲς φτεροῦγές
του.
- Τί φτεροῦγες κάθεσαι καὶ μοῦ λές;
Ἄφησε τὰς ἀνοησίας!
- Ἄσπρες, μεγάλες. . .
- Αἶ, καλά. . . καλά. . .
- Ξέρεις, μαμά, ἐγὼ στὸν ὕπνο μου κά-
ποτε πετῶ. . . Νά, μὲ πέρνει ὁ ὕπνος καὶ
πετῶ. Γιατί, ὅταν εἶμαι ξυπνητὴ, δὲν μπορῶ
νὰ πετάξω; Θέλω νὰ κοιμηθῶ, μαμά.
- Δοκίμασε. Κλεῖσε τὰ ματάκια σου.
- Θὰ μοῦ τὰ σκεπάσῃ τὸ χιόνι — ἂν τὰ
κλείσω. . .
- Κάνει κρύο, μαμάκα μου. . .
- Τί νὰ σοῦ κάμω;
- Τίποτε. Θὰ καθίσω ἤσυχα. Νά, πετοῦν
πάλι ἡ φτεροῦγες, νὰ κι' ἄλλαις, κι' ἄλλαις. . .
- Ὁχ, θεέ μου! . . .
- Μήπως, ἐσὺ δὲν τῆς βλέπεις, μαμά, —
ποῦ εἶνε τόσο ὠραῖες, κάτασπρες. Ἐγὼ δὲν
τῆς φοβοῦμαι καθόλου. . . Ὄταν ἐπερπατού-
σαμε, εἶχα ἓνα φόβο. . . τώρα ὅμως διόλου δὲν
φοβοῦμαι. Νά, ἐκεῖ στὸ φανάρι κοντὰ ποῦ
εἶνε τὸ φῶς. . . Μαμά! . . .
- Τί εἶνε;
- Λέγω, πῶς ἐκεῖ, κοντὰ στὸ φανάρι
πετοῦν, ἀλήθεια πετοῦν. . .
- Αἶ, ἄς ταις κι' ἄς πετοῦν. . .

Ε'.

Μέσα

- Γιάννη! — Τί κάμνεις ἐκεῖ; γιατί περι-
πατεῖς;
- Τί εἶπατε;
- Λέγω, γιατί περιπατεῖς καὶ δὲν μ' ἀφί-
νεις νὰ κοιμηθῶ;
- Ἐγὼ δὲν περπατοῦσα.
- Πῶς δὲν περπατοῦσες; Ἐπίτηδες τὸ
κάμνεις; Ἐγὼ κουφὸς δὲν εἶμαι. . . σὲ ἄ-
κουσα καλά.
- Ἐγὼ ἐκαθόμουν καὶ μ' εἶχε πάρει ὁ
ὕπνος. . .
- Ἐγὼ ὅμως ἄκουσα πῶς περπατοῦσες.

- Μάλιστα σὺν νὰ ἐσπρωξες καὶ τὴν καρέκλα.
- Νά, ἐκτύπησε πάλι κάτι. Ἄκουσ;
- Τίποτα δὲν ἀκούω,
- Πῶς δὲν ἀκούω — κάποιος κτυπᾷ τὸν
τοῖχο. . . Νά! . . . Μὰ δὲν ἀκούεις; . . .
- Ὅχι. . .
- Αἶ, τότε ἐμένα μοῦ φαίνεται. . . Δόσε
μου τῆς στάλαις. . .
- Ποιαὶς στάλαις;
- Ὅποιας κι' ἂν εἶνε. . .
- Κανένα εἶδος στάλαις δὲν ἔχομε.
- Τότε, τρέξε στὸ φαρμακεῖον καὶ πάρε
μου εἴκοσι λεπτῶν. Ἡ ὄχι στάσου. Δὲν θέλω
νὰ μείνω μόνος. . . Πάλι κτυποῦν. . . Κ' ἐκεῖ
κάποιος περιπατεῖ. . .
- Ὁ ἀέρας εἶνε στὴν καπνοδόχο. . .
- Ἄλλο ὁ ἀέρας κι' ἄλλο ὁ κτύπος. . .
- Ἐγὼ ἀκούω πῶς περπατεῖ κάποιος. . . Πή-
γαινε κύτταξε μὲς στὴν κἀμαρα. . .
- Δὲν εἶνε κανεὶς.
- Ἀναψε ἐκεῖ τὸ φῶς. Πήγαινε ν' ἀνάψῃς
μέσα τὴν λάμπα. Καὶ κάθισε ἤσυχα. Μείνε
σ' ἐκεῖνο τὸ διπλανὸ δωμάτιον.

Γ'.

Ἐξω

- Μαμά, ἀρχίζω νὰ ζεσταίνωμαι. . .
- Φαίνεται πῶς ὁ καιρὸς μαλακόνει. Κ'
ἐγὼ σὺν νὰ ζεσταίνομαι. . .
- Τώρα εἶμαι καλά. Δὲ θέλω νὰ κου-
νηθῶ. Ξεύρεις, μαμάκα, τί κυττάζω τώρα; . .
- Τί;
- Τῆς φτεροῦγες, τώρα ἐγίνηκαν μεγα-
λείτερας. Ἄκουσ;
- Τί;
- Τραγουδοῦν. Τί ὠραῖα ποῦ τραγουδοῦν.
Νανουρίζουν. Σὺν νὰ παίξῃ μουσική.
- Εἶνε ὁ ἄνεμος ποῦ σφυρίζει στὰ τέλια.
- Ἐχουν τέλια ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ σπιτία των
ἐδῶ καὶ περναὶ ὁ ἄνεμος καὶ σφυρίζει.
- Σφυρίζει, σφυρίζει, μαμά. Τραγουδοῦν
ὅμως τί ὠραῖα. . . Ποτὲ δὲν ἤκουσα τέτοιο
τραγοῦδι. . . Ποιὸς εἶπες, μαμά, πῶς τρα-
γουδεῖ. . .
- Τὰ τέλια, εἶπα, πῶς σφυρίζουν.
- Καὶ ἡ φτεροῦγες. Κι' αὐταῖς βούζουν,
εἶνε ἀπὸ χιόνι καὶ ἀέρα καμωμέναις, ἀλλὰ
σὺν νὰ εἶνε γιαλένιας. . . Ξέρεις, τί νομίζω
ἐγὼ;
- Τί νομίζεις;
- Φαίνεται πῶς ὁποῖος δὲν ἔχει χρήματα
τοῦ στέλλουν φτερά. . . Ἐγὼ ἔτσι νομίζω,
μαμά. . . Τώρα εἶμαι ζεστή. . . Πόσο ἤθελα
ν' ἀκούω πάντα αὐτὴ τὴ μουσική. . .
- Καλὰ λές, σὺν νὰ παίξῃ μουσική. . .
- Μὰ βέβαια, μαμά, ἐγὼ πρὸ πολλοῦ τὴν
ἀκούω. Πρὸ πολλοῦ, σοῦ λέγω. Σὺν νὰ τρα-
γουδοῦν. . . Τί ζεστὰ ποῦ εἶμαι. . . Καὶ σὺ
εἶσαι ζεστή, μαμά;

- Ζεστή εἶμαι. . .
- Τί καλά! . . Τώρα εἶμαστε πολὺ. . . καλά.
- Ἄς μείνωμε πάντα ἔτσι δά, μαμά. . .
- Ναί, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. . .
- Τί λές, μαμά;
- Κάθε μέρα μᾶς ἐβρίζαν, καὶ μᾶς ἐδιω-
χναν, μᾶς ἐδιωχναν καὶ μᾶς ἐβρίζαν. . . Καὶ
ποῦ νὰ πᾶς. . . Καὶ τί ἐφταιξα ἐγὼ; . . Ἐκα-
μα τίποτε σὲ κανένα. . . Ὁ Θεὸς μαζὺ τους. . .
- Τραγουδοῦν, μαμά, τραγουδοῦν, καλὴ
μου, ἡ φτεροῦγες πάνε ψηλά. . .
- Ἐγὼ, λέγει, θὰ σᾶς γκρεμισῶ ἔξω ἀπὸ
τὸ σπιτί μου, καὶ εἶπε καὶ τῶκαμε. Κύτταξε
νὰ ἰδῆς ποῦ ὁ καιρὸς ἄλλαξε, ἐζέετανε. . .
- Ἐζέετανε, μαμά.

Ζ'.

Μέσα

- Γιάννη, φοβοῦμαι. Τώρα οὔτε βλέπω,
οὔτε ἀκούω κανένα, μονάχα τὸν ἄνεμον, ποῦ
ἔγεινε σφοδρότερος ἀπὸ πρὶν. . . Κύτταξε ἀπὸ
τὸ παράθυρο.
- Κυττάζω;
- Ὁ καιρὸς δὲν ἐκαλλιτέρευσε;
- Ὅχι.
- Κατέβασέ την πάλι τὴν κουρτίνα. Κα-
τεβασέ την λοιπὸν γλήγορα. Μὰ γιατί νὰ φο-
βοῦμαι ἔτσι, Γιάννη;
- Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν ἀϋπνία βέβαια. . .
- Θ' ἀποθάνω, Γιάννη. . .
- Ὅλοι θ' ἀποθάνουμε.
- Δὲν ἔχομε λίγο κονιάκ;
- Ὅχι, τῶπιετο χθὲς ὅλο.
- Μήτε κρασί δὲν ἔχει;
- Ἐχει κρασί. . .
- Ὅχι, στάσου. Μοναχός μου, στὸ
στρῶμα, νύκτα, νὰ πίνω κρασί! Ὅχι δὲν θέλω
κρασί. . . Ἀναψες τὴ θερμάστρα σήμερα;
- Δυὸ φορές. . .
- Μὰ τότε γιατί ἐγὼ νὰ κρυόνω;
- Ἐδῶ δὲν κάνει κρύο.
- Κύτταξε πόσους βαθμοὺς ἔχει;
- Δεκάξη. . .
- Ἀδύνατον δὸς ἐδῶ τὸ θερμόμετρον. . .
Ναί, δεκάξη εἶνε. Ἐν τούτοις ἐγὼ κρυόνω. . .
Ἀναψε τὴ θερμάστρα.
- Θαρρῶ πῶς δὲν ἔχομε ξύλα. Τὰ ξύλα
μᾶς τὰ φέρνουν τὸ πρῶτ. . .
- Σὺ ποτὲ τίποτε δὲν ἔχεις. Ἄλλη φορὰ
νὰ ἔχῃς. Τώρα πήγαινε. Στάσου μὴ φύγῃς
δόσε μου ἓνα ποτήρι νερό. . . Ἄκουεις ση-
μαίνει καμπάνα. . .
- Καμπάνα;
- Ναί, σὺν νὰ κτυπᾷ ἀπὸ μακρὰ. . .
- Ἀκούω.
- Ποῦ νὰ κτυπᾷ, ἄρα γε;
- Θὰ σημαίνῃ στὸν ὄρθρο. Ὄρα εἶνε πιά.
- Ἔτσι πρέπει νᾶνε, ὥστε δὲν μοῦ φαί-
νεται ἐμένα. Καλὰ. Ἐφερες νερό;

— Όριστε.
— Δόσε μου. Εὐχαριστῶ. Τώρα ὅμως νὰ μὴ φύγῃς. Ξέρεις τί; — κάθισ' ἐδῶ. Νὰ ἐκεῖ, κοντὰ στὴν πόρτα... Ἐτοι θὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος...

— Πολὺ καλά...
— Γιάννη... εἶσ' ἐδῶ...
— Ἐδῶ εἶμαι.
— Κάθεσαι;
— Κάθουμαι.
— Αἰ, κάτσε! τώρα ποῦ εἶσ' ἐδῶ κἀπως ἠούχασα... Ὁ ἄνεμος σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔπεσε λίγο...
— Πέφτει...
— Καὶ ποῖος πηγαίνει στὸν ὄρθρο; ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ πηγαίνουν;
— Ὑπάρχουν...
— Αὐριο νὰ μὴ μ' ἐξυπνήσῃς... ἀφῆσε με νὰ χορτάσω τὸν ὕπνο. Εἶμαι τόσο κουρασμένος...

— Θαρρῶ πῶς ροχαλίζει... Παρέδωσε τὸ πνεῦμα... Ἀχ! ζωὴ βασανισμένη!...

Η'.

Ἔξω

Θυρωρός, (κύπτων) Ἔχει γοῦστο νὰ ξεπάγιασαν! Πράγματι ἐξεπάγιασαν. Ἐχώθησαν μέσα στὸ λάκκο—ποῦ νὰ τοὺς διακρίνης... Τί δυστυχία μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

Ἀγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης

Ο ΤΟΤΣΚΑΣ

Ἦταν ὁ Τότσκας ὁ ληστής στὴν Κόνιτσα μαυρίλα... Τραγοῦδι μὲς' στὰ Γρεβθενά, στὰ Χάσια μοιρολόι... Ἀκοίμιστη ἀξεκούραστη, ντουφέκι νύχτα-μέρα, ἡ συντροφιά του ἔρρεψε στὰ πόδια τῆς ἡ δόλια καὶ μελετᾷ προσκύνημα στὸ Τζάμση τὸν Μπεκίρη πούναι Βαλῆς στὰ Γρεβθενά... χαλεύει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ παράβολο ἀρχηγὸ καὶ μουρλοκαπετάνο.
Ὁ Τότσκας τὸ κατάλαβε... στὰ μάτια τῶν κλεφτῶν τῶδε γραμμμένο ἓνα πουρνό, τὸ διάβασ' ἓνα βράδυ. μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ ἀρχαλός, μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ μαῦρος, μὲ καρυοφύλλα δεκοχτώ, μ' ὀλάκερο μπουλούκι, ποῦ γιὰ φευγάλα ἔτοιμο, τοῦ σήκωσε κεφάλι! Οὐρλιάζει μόνος, γδέρνεται κρυφὰ καὶ πάλι οὐρλιάζει καὶ μ' οὐρλιατὸ φριχτώτερο ἀπ' οὐρλιατὸ τοῦ λύκου, λέει τοῦ Νάκα τοῦ ὄμορφου πρωτοπαλληκαριοῦ του, ὅπουχε χρόνια τέσσερα μπράτιμο καὶ ἀδελφὸ του: Νάκα ὦρέ, τί πάθατε καὶ πάτε στὴν κρεμάλα... Νάκα, ἂν θέλετε θηλειά, ἐγὼ θηλειά σὰς δίνω... Ἄν τῆ ζωὴ βαρέθηκατε κοπῆτε μοναχοὶ σας... ἢ κάνετε ἑμένα μπόγια σας, ἀράδα νὰ σὰς κόψω!

Ἄρτα

Α. Γαβρίλης.

SONETTO

Στὸν Δικηγόρον Κωνσταντῖνον Λέοντα.
Ἄν εἶμαι δυστυχῆς, μονάχη μου τὸ ξέρω,
δὲν θέλω κι' ἄλλο στόμα νὰ τὸ μάθῃ,
στὰ χεῖλη τὸ μείδιμα πάντα μου φέρω
κι' ἂν ἔχω στὴν καρδιά βαθεῖά τὰ πάθη.

Ποτέ σου μὴ θελήσῃς νὰ προφέρω
τὸν πόνο ποῦ φωλιάζει στῆς καρδιάς τὰ βάθη
κι' ὅταν τὸ σῶμά μου στὸ μνημα φέρω,
τότε μονάχα πές, — ὕ π ἔ φ ε ρ ε κ' ἔ χ ἄ θ η ς.

Ποτέ σου γιὰ νὰ μάθῃς μὴ γυρέψῃς
τὸ μυστικὸ τοῦ κόσμου τὸ κρυμμένο
Ποτέ σου μὴ τὴν τύχην μου ζηλέψῃς

Ἀγόγγυστα μέσ' τῆς ζωῆς τὴν πάλῃ
θενά ζω' μὲ μέτωπο ὑψωμένο
ὡς ποῦ στοῦ τάφου γύρω τὴν ἀγκάλῃ.

Πάτεραι

Ἰωάννα Δ. Λεβαθινοῦ

ἜΩΝΗ ΠΟΝΟΥ,

Πικράθηκαν τὰ χεῖλη μου
γυρίζουν μαραμμένα
καὶ μ' ἔρωτοῦν μ' ἀπελπισιά
«Τὰ χεῖλη ποῦ σκορπίσανε
σὲ χρόνια εὐτυχημένα
ἔδω τῆς ἀγάπης τῆ δροσιά»
«Τί γίνονται; μὰς ἄφησαν
μόνα 'ς τὴν ἔρημιά μας
καὶ 'ς τὴν ἀνέλπιστ' ὄρφανιά;
λησμόνησαν τὰ λόγια μας
τῆ πρώτη ἐπιθυμιὰ μας
κι' ὄλο μὰς φεύγουν μ' ἀπονιά...»

Κ' ἐγὼ τοὺς εἶπα «φθάνει πειὰ
σβυσθῆτε, μαραθῆτε
μέσ' 'ς τὴν ἀνέλπιστη ὄρφανιά
Τὴν πρώτη σας παρηγοριά
δὲν θε νὰ ξαναβρῆτε!
ἐχάθη πειὰ γιὰ σὰς αὐτή!

» Ἄν, δύστυχα, λίγο καιρὸ,
μ' ἀγάπης, δροσισμένα,
χαμογελάγατε γλυκὰ
Κι' ὄρκους κι' ὠραῖα ὄνειρα
δίνατ' εὐτυχημένα
εἰς τὴν καρδιά σας νὰ γροικᾷ
» Ἄν 'ς τὴ στιγμὴ π' ἀχόρταγα
ζητούσατ' ἐν' ἀκόμα
φιλή νὰ σὰς δροσίση
Νομίζατε πῶς μόνο 'κεῖ
εἰς τούρανὸ τοῦ δῶμα
τὸ γέλοιο σας θὰ σβύτῃ

» Ὡ πόσο σὰς ἐγέλασε
ἡ πρόσκαιρη εὐτυχία,
χεῖλη μου μαραμμένα!
» Γιὰ σὰς μονάχη συντροφία
θε νάναί ἡ δυστυχία
καί... λόγια πικραμένα!»

Νικόλαος Ι. Βάγζας

— Ὅταν πιάσῃς κανένα, πρέπει νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομά του.

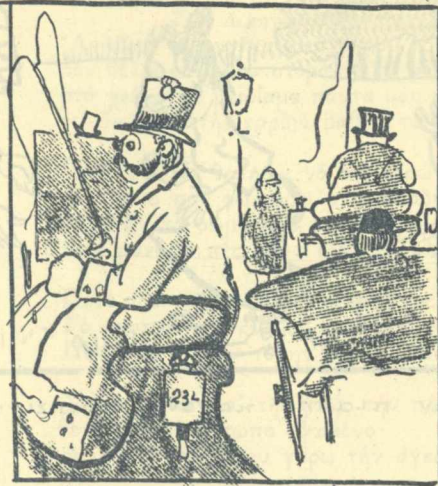

— Ὡ! μὰ μεγάλη μύζη, ἡ ἀναπνοὴ θορυβώδης, μέουσακία, εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶναι...

... ἡ πενθερά μου

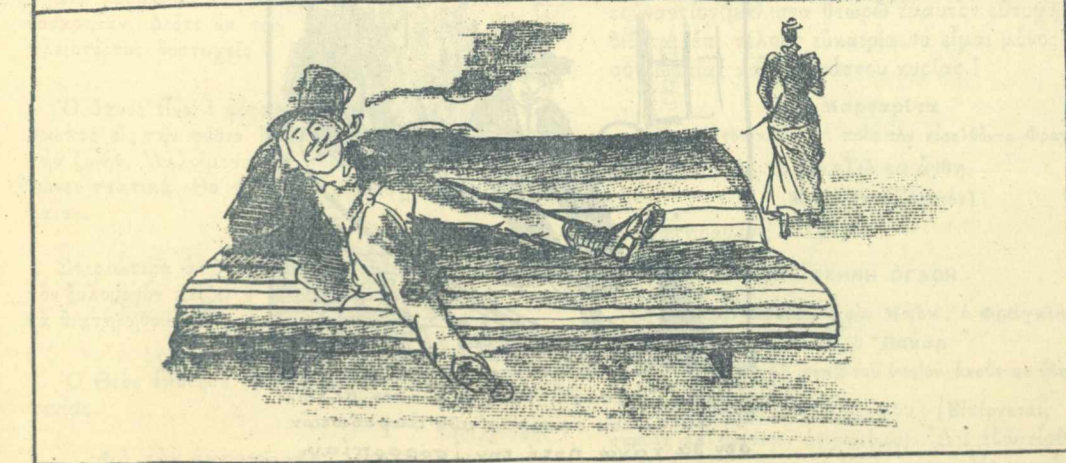
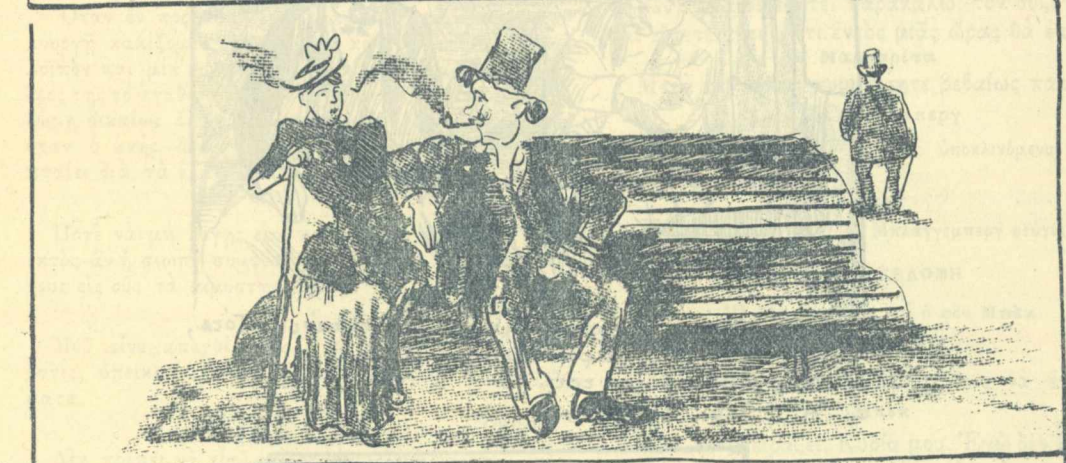
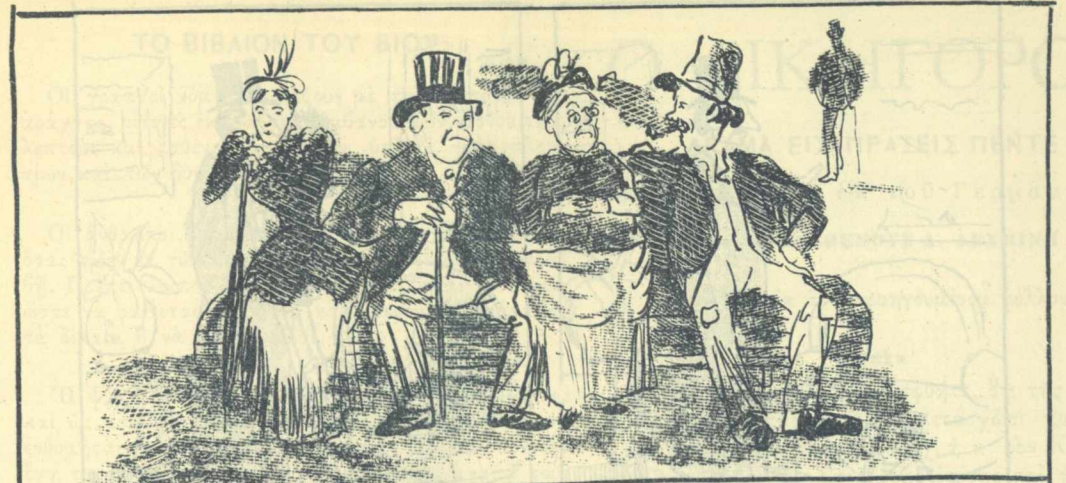
ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

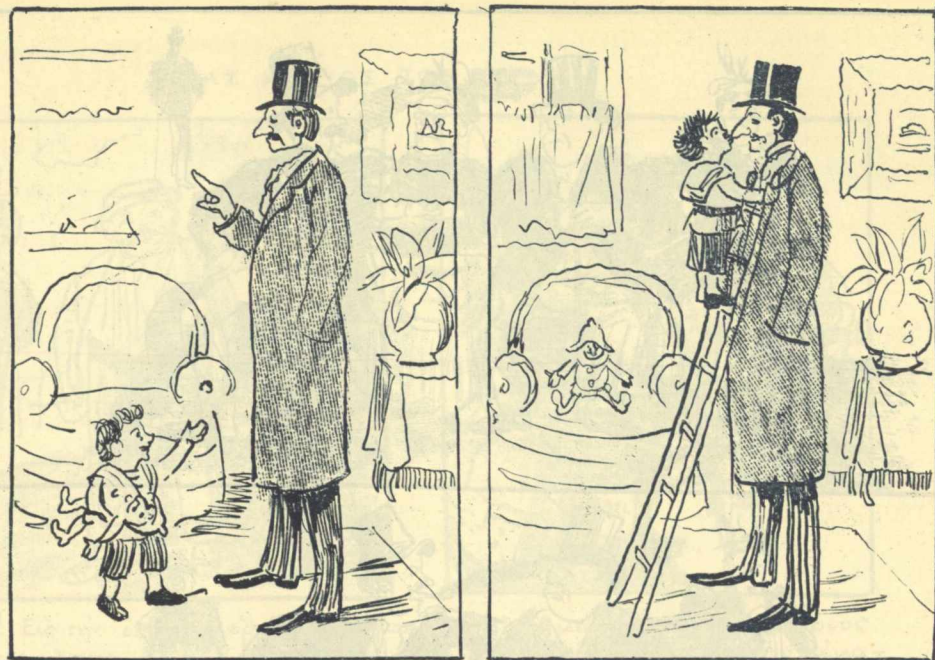

— Ω! Είς τὴν ἐξοχὴν ξέρετε, ἐνδύομαι
 ὀπῶς - ὀπῶς, ἀλλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας,
 δὲν ἐξέρχομαι ποτὲ χωρὶς τοῦ ψηλοῦ
 μου ματέλλου!

— Πράγματι, ὁ χονδρὸς κύριος
 δὲν ἐψεύδετο, διότι ἦτο αἰμα-
 ξηλαίτης.

Ἡ ΑΠΟΦΟΡΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ
 ἢ Πῶς κατάρθωσα νὰ μείνω μόνος

— Πώς, δὲν με φιλεῖς, ἐμὲ αὐτοῦ σου ἔφερα τὸν ὄρατον καραγκιόζην. — Νά! Ποῦ σὰς ἐφίλησα!

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΠΡΑΓΜΑ

— Εἶσαι λέγεις, πατριώτης τοῦ κ. Ρωμανοῦ; Τότε, πῶς δὲν ἔχεις παρῆσημον;
— Δὲν εἶμαι φίλος του.
— Ἄ! λέω κ' ἐγώ!...

Τώρα, ἡμσορῶ νὰ πίνω ὅσον θέλω: Μὲ αὐτὰς τὰς σφαῖρας τῶν ἀμροβατῶν δὲν δά χάνω ποτέ ἐν ἰσορροπίᾳ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Οἱ γραπτοὶ νόμοι ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἰστοὺς τῆς ἀράχνης, οἵτινες, ἐκ τῶν συλλαμβανομένων, μόνον τοὺς λεπτοὺς καὶ ἀσθενεῖς κρατοῦσιν, ὑπὸ δὲ τῶν πλουσίων καὶ τῶν δυνατῶν διασχίζονται.

Ἀνάχαρις.

Οἱ ἄνθρωποι, ἐκείνας τὰς συνθήκας φυλάττουσιν, ὅσας οὐδὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν ἔχει συμφέρον νὰ παραβῆ. Πρέπει λοιπόν, οὕτω νὰ ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι ὥστε νὰ φαίνεται εἰς ὅλους καλλίτερον νὰ πράττωσι τὰ δίκαια ἢ νὰ παρανομῶσι.

Σόλων

Ἡ ψυχὴ περιέχει καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ ὡς ἐπλάσθη διὰ τὴν αἰσθάνεται, νὰ νοῆ καὶ νὰ ἐνθυμῆται, οὕτω καὶ διὰ τὴν ἀγαπᾷ. Οὕτω, ὅταν δὲν ἔχη τις τέκνα ἢ οἰκείους νὰ ἀγαπήσῃ, ἀγαπᾷ τοὺς θεράποντας ἢ ζῶα ἢ καὶ ξένους μετὰ πολλῆς στοργῆς καὶ περιπαθείας.

Πλούταρχος

Ὅπως βλέπομεν τὴν μέλισσαν νὰ τρέχῃ εἰς ὅλα τ' ἄνθη καὶ νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἕκαστον τὰ βέλτιστα, οὕτω πρέπει οἱ ὀρεγόμενοι παιδεῖας εἰς οὐδὲν ζήτημα νὰ μένουσιν εἰς παχὺλὴν ἀμάθειαν, ἀλλὰ πανταχόθεν νὰ συλλέγουσιν τὰ χρήσιμα. Διότι μόνον ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας εἶνε δυνατόν νὰ κατανικήσῃ τις τὰς τῆς φύσεως ἀτελείας.

Ἰσοκράτης

Εἶνε προτιμώτερον νὰ προκινδυνεύῃς μετ' ὀλίγων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, παρά μετὰ πολυαριθμῶν βασιλευσμένων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν δουλείας.

Ἀνσία

Ἡ ἐλπίς εἶνε ὄνειρον ἐν ἐργηγόρσει.

Εὐριπίδης

Ὅταν ἐν πρόβατον ἔχη κακῶς ἢ ἕνας ἵππος κακουργῆ κακίζομεν τὸν ποιμένα καὶ τὸν ἵππεά. Ὅταν λοιπόν καὶ μία γυναῖκα, διδακτομένη παρὰ τοῦ ἀνδρός τῆς τὸ ἀγαθόν, κακοποιεῖ, ἢμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποδώσῃ δικαίως ὅλην τὴν ὑπαιτιότητα εἰς αὐτήν. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀνὴρ δὲν τὴν διδάσκῃ τίποτε, αὐτὸς μόνος πταίει διὰ τὰ ἐλαττώματά της.

Λουκιανός

Ποτὲ νὰ μὴ λέγῃς εἰς κανένα τ' ἀπόρητά σου, ἐκτός ἂν ἡ σιωπὴ συμφέροι καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἐκείνους εἰς οὓς τὰ ἐκμυστηριεύεσαι.

Ἰσοκράτης

Μοῦ εἶνε ἀπεχθέστατος μέχρι θανάτου ἐκεῖνος, ὅστις, ὑπεῖκων εἰς τὴν πενίαν, φλυαρεῖ ψευδολογήματα.

Ὅμηρος

Δὲν πρέπει νὰ εἶς ἐπιρρεπὴς εἰς ἀλόγιστον κερδοσκοπίαν. Διότι ἐκ τῶν κακοήθων πόρων θὰ ἴδῃς πλειοτέρους δυστυχεῖς ἢ σεσωσμένους.

Σοφοκλῆς

Ὁ ὕπνος εἶνε ὁ φόρος τὸν ὅποιον πληρώνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φύσιν διὰ τὸ δοθῆν αὐτῷ κεφάλαιον, τὴν ζωὴν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν τὸν πληρώνει τακτικά. Θὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλαιον.

Σοπερχάουερ

Στερεώτερα ἀπὸ τὸν κτίστην, τὸν ναυπηγὸν καὶ τὸν ξυλουργὸν κτίζει ὁ νεκροθάπτης, διότι οἱ τάφοι θὰ διατηρηθοῦν μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας.

Σαίκαπηρ

Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ, ἐκτός τῆς πενίας.

Βασιλειάδης

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν.

Θεατὴς.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Μπέκ

Ἄλλ' εὐγενὴς κυρία, σκέφθητε, ὅτι τῆς συναναστροφῆς αὐτῆς πρόκειται νὰ μετασχωσῇ κυρίαί τὰ μάλιστα διακεκριμένα ὡς λ. χ. ἢ κ. φὸν Κέλλερ, ἢ κ. Κλέσχαϊμ, ἢ κ. Στέρνφελδ ἐπίσης καὶ ἢ κ. φὸν Βίττιχ.

Μπλάγγεμπεργ

Καὶ οἱ σύζυγοι αὐτῶν τῶν κυριῶν;

Μπέκ (Μετ' ἀδιαφορίας)

Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τοὺς καλέσωμεν ἐπίσης. Ὡς πρὸς τὰς ἀμφιέσεις ὅμως ὑπάρχει διαφωνία μετὰ τῶν κυριῶν καὶ ἐμοῦ. Ἐγὼ ἐπρότεινα ὅπως ἐνδυθῶσιν ὡς ὠραῖα Ἐλένη, Γαλάτεια καὶ Εὐριδίκη, αὐταὶ ὅμως προτιμῶσι νὰ ἐνδυθῶσιν ὡς ἡρωίδες τῆς γερμανικῆς μυθολογίας. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἀπὸ τινος ἐκ μέρους τῶν κυριῶν κρατοῦντος ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ παντὸς γερμανικοῦ.

Μπλάγγεμπεργ

Ὑμεῖς ὅμως εἶσθε εἰς τὰς κλίσεις σας συντηρητικώτερος. (Ἐγειρόμενος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μαργαρίταν). Χαίρετέατε, παρακαλῶ, τὸν σύζυγόν σας, καὶ εἶπετε αὐτῷ, ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἐπανέλθω.

Μαργαρίτα

Μετὰ ταῦτα θὰ γευματίσητε βεβαίως παρ' ἡμῖν.

Μπλάγγεμπεργ

Ἰσως. Χαίρετε. (Ἐλθοῦντος ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ Μπέκ). Κύριε!

Μπέκ

Χαίρετε, Κύριε! (Ὁ Μπλάγγεμπεργ ἐσύγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ φὸν Μπέκ

Μαργαρίτα

Ὁ σύζυγός μου θὰ βραδυθῇ ἴσως νὰ ἐπανέλθῃ.

Μπέκ

Ὡ! δὲν πειράζει, Κυρία μου. Ἐγὼ δὲν βιάζομαι, τούναντιόν μάλιστα θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ὅτι μοὶ δίδεται ἐπὶ τέλους εὐκαιρία νὰ εἶμαι μόνος μετὰ τόσον ὠραίας καὶ ἀξιεράστου κυρίας!

Μαργαρίτα

(Κτυπᾷ τὸν γόδωνα πρὸς τὸν εἰσελθόντα Φραγκίσκον)

Πότισον σὲ παρακαλῶ τὰ ἄνθη.

Μπέκ (καθ' ἑαυτὸν)

Κατηραμένη φιλανθία!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΝ

Ἡ Μαργαρίτα, ὁ φὸν Μπέκ, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Ὁσκαρ.

Ὁσκαρ (ἢ φωνὴ τοῦ ὀπισθοῦ ἀκούεται ἤδη).

Εἶνε ἐδῶ ἡ σύζυγός μου; (Εἰσέρχεται, ὁμιλεῖ ἐν σπουδῇ καὶ φαίνεται ἀγρημένος). Ἄ! ἐδῶ εἶσθε κ. φὸν Μπέκ; Πῶς ἔχετε; Καλημέρα, Μαργαρίτα. Ἦτο κἀνεὶς ἐδῶ;

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

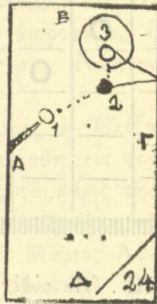
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Κ'.

Κτυπήσατε ἐλαφρῶς τὴν σφαιρὰν σας εἰς τὸ κέντρον Εὐρήτε τὸν τόκον (ἀρ. 2) *μισοκον.λέ*, δηλ. εἰς τὰ 2) ὅ περίπου ἀριστερά

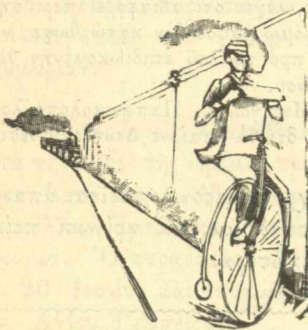
Ἡ σφαιρὰ σας θὰ κυλίση σιγὰ σιγὰ καὶ θὰ κάμη καραμπόλαν, ἐνῶ ἡ κόκκινη (ἀρ.2), ἀφοῦ εὐρῆ τὴν σπόνταν Γ, θὰ συναντήσῃ τὰς ἄλλας δύο ἐντὸς τοῦ κύκλου, διὰ νὰ ἔχετε Σερί.

(Σχῆμα 24ον)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν ταῖς εἰδήθεσι καταχωρίζονται διάφοροι προδωπικαὶ ἀγγελίαι, πρὸς 10 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν.

Ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Νικολάου Ι. Βάγια ἀριστοβαθμίου διδασκάλου, ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις σπουδαίου πονήματος χρησιμότητος εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Σχολικὴ Δρόσος*».

Ἐν αὐτῇ, θέλουσι περιέχεσθαι τὰ ἑξῆς: α') Ποιήματα 100 ἀναφερόμενα πρὸς πᾶν ὅ,τι τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ ἤθελεν ἐνθουσιάσῃ, ἤθελεν ἐξευγενίσῃ. β') Μονόλογοι πεζοί. γ') Διάλογοι πεζοί. δ') Διάλογοι ἑμετροὶ (καὶ τὰ τρία ταῦτα μέρη, περιέχοντα ἐκτὸς τῶν πολλῶν διαφόρων Μονολόγων καὶ Διαλόγων Ἐμμέτρων καὶ Πεζῶν καὶ ἱστορικοὺς τοιοῦτους, καταλλήλους δι' ἐθνικὰς σχολικὰς ἐορτάς. ε') Ἐπιλόγος, ἐν ᾧ ὁ μικρὸς, βλέπων ἔμπροσθέν του, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς φαντασίας τὴν χρυσίζουσαν Ἀνατολήν, τοὺς πλουσίους κήπους τοὺς ἐκτεταμένους λειμῶνας, τὸ μέγα δημιουργήμα τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ ἔρωτων περὶ Αὐτοῦ τὸν Ἥλιον τὴν Σελήνην, τὸν

φοβερὸν Ὀκεανὸν καὶ τὸ ἤσυχον κῆμα, τοὺς στάχους τῶν ἀγρῶν καὶ τέλος τὸ Σύμπαν, λαμβάνει παρ' ὄλων ὁμοῦ τὴν ἀπάντησιν «Ὁ Θεός».

— Τὸ ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι δημοσιεύμενον ποίημα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Φόβος τοῦ Θεοῦ» εἶναι ἔργον τοῦ ἀειμνήστου κόμητος Πέτρου Κάπνιστ, συμβούλου τοῦ Τσάρου καὶ πρεσβευτοῦ, τοῦ ὡς γνωστὸν καταγεμμένου ἐκ τῆς μεγάλης Ζακυνθίας οἰκογενεῖας Καπνίσσῃ. Ἡ μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν ἑξοχον συνάδελφον κ. Σταύρον Βουτυράν, πρῶην διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ «Νεολόγου» Κωνσταντινουπόλεως.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἰδιωτικῆς Σχολῆς θηλέων τῆς Δόξης Μαρίας Χρήστου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν γονέων τῶν τέκνων, διεξήχθησαν δὲ ἐν πλήρει τάξει καὶ ἀκριβεῖα, ὀφειλομένη εἰς τοὺς ἀπύτους κόπους τῆς διευθυντρίας τοῦ καλοῦ τούτου Παρθενωγωγείου.

— Προσεχῶς ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνὸς τῶν ἐνταῦθα θερινῶν θεάτρων τὸ «Φύρδην—Μίγδην», κωμωδία ὀφειλομένη εἰς τοὺς καλῆς τῶν κκ. Γ. Α. Κλεώπα καὶ Δεστούνη.

— Ὁ νέος ἐπίσκοπος Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πανιερώτατος κ. Ἰωάννης Μαρτίνος, οὗ τὴν εἰκόνα δημοσιεύμεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἶναι ἐκ τῶν ἐναρετωτέρων καὶ πολυμαθεστέρων κληρικῶν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἐχορημάτισεν ἱερεὺς καὶ Σχολάρχης ἐν Στεμνίτῃ τῆς Γορτυνίας. Θανούσης τῆς συζύγου του, ἐπεδόθη εἰς εὐρυτέρας σπουδὰς καὶ ἐδημοσίευσεν πολλὰ συγγράμματα, ὧν σπουδαιότερον εἶναι «Ὁ Βίος τῶν Χριστιανῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου». Αἱ ἐπαρχίαι Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἀποκτῶσιν ἀληθῆ πνευματικὸν πατέρα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου ἐπισκόπου τῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Χ. Ναύπακτον.— Ἐλήφθησαν.

Ω. Πάτρας — Εἶναι φιλοσοφικωτάτη ἡ σκέψις σας: «Ὅταν τις δὲν ἔχῃ ὅ,τι ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ὅ,τι ἔχει». Εἶναι μετάφρασις τοῦ τῶν ἀρχαίων: «Στέργε τὰ παρόντα, ζήτει τὰ βελτίω». Διὰ τὴν ἐν Πειραιεῖ ὑπόθεσιν σας εἴμεθα ἐντελῶς ἀκατάλληλοι, μὲ ὄλην τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἔχομεν νὰ σᾶς ὑπηρετήσωμεν καὶ μὲ ὄλην τὴν φιλίαν σας, ἣν καλῶς ἐννοοῦμεν. Εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχητε καὶ ἀνευ τῆς συμπράξεώς μας.

Τρεμοσῦνον Κανδηλι. Εὐχαριστοῦμεν. Μὰ ποῦ ἐπιτύχητε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, τὸ μυρίζον, χρωματίλας, σείς, ἢ τόσον νεαρὰ ὡς μανθάνομεν.

Ν. Β. «Παράπονο» δὲν ἐλήφθη, ἐκτὸς ἂν ἐννοεῖτε τὴν «Φωνὴν Πόνου».